

argo

Miroslav Pech
COBAINOVI ŽÁCI

argo

**Kniha vychází
s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

Argo, 2017

Copyright © Miroslav Pech, 2017

Cover illustration © Daniel Kyncl, 2017

ISBN 978-80-257-1896-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-2111-7 (e-kniha)

Anně Pechové

**No thought was put into this
I always knew it would come to this**

Nirvana – You Know You're Right

Děti Černobylu

(jaro 1994)

Pronásleduje mě upír. Nevím, jak se sem dostal. Prostě se tu zničehonic objevil. Tady na sídlišti. Ve čtvrtém patře našeho paneláku. Klíč určitě nemá a okna jsou zavřený. Musel teda projít stěnou. Nebo sem vlízt záchodem.

Rozrazím dveře do pokoje a s křikem se vrhám pod postel. Plazím se co nejvíc ke zdi. Slyším zvuk upírových kroků a jeho vrčení. Upírovy nohy se blíží k posteli. Má žlutý ponožky.

Jen zírám a ani se nepohnu. Pak se upírovy nohy zlomí v kolenu a já vidím jeho strašnou tvář. Upír natáhne ruku. Pařátem mi stiskne kotník a vytáhne mě zpod postele. Křičím o pomoc a volnou nohou se snažím upíra nakopnout. Jenže zrudá je silnější. Chechtá se mi. Když se upír skloní nad mojí tepnou, podaří se mi vyprostit ruku a chytit ho za obličej. Zatahnu za něj, až guma praskne. A upír je pryč. Místo něj je tu moje ségra a lechtá mě na žebrech.

Jsem tak zesláblej smíchem, že se nemůžu bránit.

Mamka pracuje v kanceláři. Často za ní po škole chodím. Hraju si tu s kalkulačkou a občas tūkám písmena na psacím stroji. Je tu automat na kafe, horkou čokoládu, čaj a polívky. Nejradši mám kuřecí. Ale dávám si i čokoládu.

Za kancelářema je velkej dvůr a na něm vraky aut, kombajnů a různéh strojů. Semka chodím na průzkumy.

Šéfův syn má motorovou čtyřkolku. Ta se líbí mýmu bráchovi. Jednou zašel za šefovým synem, jestli by mu jí nepučil. Kluk zavrtěl hlavou. Nepučí mu jí, protože byla hrozně drahá.

Ale jestli chce, tak ho na ní sveze. To se bráchovi zamlouvalo. V sedle se brácha tvářil hrozně vážně a důležitě. Celej den pak mluvil o čtyřkolce. Přesně takovou by taky chtěl. Jen by nemusela bejt oranžová, ale černá.

Do školy chodim nerad, protože tu nesmim koukat na televizi. Musim dělat to, co mi učitelka řekne.

Do první třídy s náma chodila holka, která si vždycky uprostřed hodiny vlezla pod lavici a jedla modelínu.

Do druhý třídy už s náma nechodí. Teď je ve zvláštní škole. Tam jsou děti, který neumí mluvit a jsou špinavý. Všechny jsou chudý a musej jíst modelínu.

Do zvláštní školy chodí i jeden starší kluk. Hlavu má kulatou jak míč a na ní žádný vlasy. Obličej má celej pihatej. Vždycky když ho vidim, ukusuje si z kostky másla.

Po tatkoví mám spoustu knížek. Nejradši mám Vinnetoua a Dvacet tisíc mil pod mořem. Líbí se mi představa, že někdo sedí celej den u stolu a píše knížku.

Jednou jsem byl u babičky a v televizi běžel film o Ježíšovi. Rozzlobený lidi ho přibili na kříž a on na něm umřel. Pak přišla hrozná bouřka a všichni ty lidi hrozně zbledli. Ukazovali na černý nebe a utíkali se schovat domů, aby nezموكلي.

Sednul jsem si ke stolu a podle tý scény napsal knížku. Pak jsem otočil stránku a nakreslil Predátora. To je přišera z filmu, ve kterým hraje Arnold Schwarzenegger. Když šla kolem babička, nahlídla mi přes rameno a řekla, že to je pěkný. Myslela si, že jsem nakreslil sám sebe, jak sbírám houby.

„Ale to nejsou houby, babi,“ řekl jsem jí.

„Ne?“ divila se babička. „A co to teda je?“

„To sou hlavy.“

Pak jsem se šel zase koukat na televizi. Babička má satelit. Na satelitu dávaj spoustu kreslencejch pohádek. Jsou v nich svalnatý hrdinové, co maj nadlidský schopnosti. A to se mi líbí. Taky se mi líbí, že babička dělá nejlepší lívance. Mám je rád s cukrem. Marmeládu nesnáším. Babička mi je posype cukrem a donese přímo pod nos. Jim lívance a představuju si, že po nich budu mít nadlidský schopnosti.

Je dobře, že má babička satelit.

Ve městě je kino. Brácha v něm byl na Gappě. Když jsme pak večer usínali, nadšeně mi vyprávěl, o čem ten film byl.

Nějaký lidi prej přiřpluli na ostrov, kde objevili kmen domorodců, který uctívali Gappu jako svého boha. Brácha říká, že Gappa vypadala jako papoušek kříženej s dinosaurem. Ty lidi objevili na ostrově vejce, ze kterých se měly vylíhnout malý Gappy. Jenže lidi si ty vejce vzali a odvezli je do Japonska. Když to Gappa zjistila, hrozně se rozzuřila. Šla hledat svoje mláďata. Přitom zničila půlku Japonska.

„To musela bejt velká příšera,“ řeknu bráchovi.

„To jo!“ kejve brácha hlavou. „Byla velká jak náš panelák. Možná byla velká jak dva naše paneláky na sobě!“

Nedávno mě vzal brácha na Vetřelce. Před kinem byla obrovská fronta. Pani, co pouštěla lidi do sálu, se na mě podívala a prej že ten film je nepřístupnej. Ale brácha hned, že to je dobrý, že tam jdu s nim. A ta pani zas, že ani bráchovi ještě

určitě nebylo patnáct. Jeden velkej kluk, kterýho jsem vůbec neznal, to slyšel, otočil se na ní a řekl, že to je dobrý, že tam jdeme s nim a že na nás dá pozor.

Ten film se odehrával ve vesmíru. Do kosmický lodi se dostane příšera, která chce všechny zabít. Hlavní hrdince se zdá sen, že čeká miminko, ale místo miminka jí z břicha vyleze ta příšera. Na konci filmu se hlavní hrdinka utká s příšerou. Vleze si do takovýho robota a mlátí příšeru po hlavě. Pak zmáčkne nějaký puntík a příšeru to vysaje do vesmíru. Příšera hrozně křičí. Je mi jí líto.

Nemám rád, když ve filmech umíraj zvířata. Nebo když je třeba lidi trápěj. Jako kosatku Willyho nebo psa Beethovena.

Na sídlišti se kamarádím se Sylvinkou. Seznámili jsme se spolu na houpačkách. Houpali jsme se a povídali si. Prozradil jsem jí, že v televizi nejradši koukám na zprávy, i když to nebyla pravda. Sylvinka se nejradši houpe na houpačce.

Občas k ní chodím na návštěvu. Její mamka nám nasype sušenky do misky. Sedíme u Sylvinky v pokojíčku. Ukazuje mi svoje panenky. Jedna se jmenuje Adriana a druhá Cindy. Má i kluka. To je Ken. Ken bydlí ve společným domě s Adrianou a Cindy. Když se Adriana a Cindy opalují na sluníčku, Ken musí mejt nádobí nebo jim nosit džus s ledem.

Zeptal jsem se Sylvinky, jestli si mě veme za manžela, až vyrostem. Odpověděla, že jestli si neveme někoho jinýho, tak si veme mě. Pak jsme si dali pusu. Moc se mi to nelíbilo. Bylo to takový mokrý. Musel jsem se pak utřít rukávem.

* * *

Dívám se na televizi. Na klíně mi leží Mikeš. Dávám mu lízat pribináček. Mikeš je černý koťátko.

Jednou šla mamka večer od babičky a zaslechla mňoukání. Ozývalo se to ze sněhový závěje. Mamka se tam šla podívat a našla Mikeše. Ležel tam sám a byl úplně zmrzlej. Tak si ho mamka skovala pod bundu a vzala domů. Ten večer jsem byl na tréninku karate. Když jsme pak přišli s tatškou domů, našli jsme mamku v koupelně. V ruce držela zapnutej fén. Neviděl jsem, co dělá. Byla ke mně otočená zády. Přišel jsem až těsně k ní a dotkl se její ruky. Mamka se na mě podívala. Usmívala se. Foukala horkej vzduch na malýho Mikeše. Moc se mu to líbilo. Celej se protahoval a vrněl.

„Podívej,“ řekla mamka a dala mi pusku, „takovýho sis přál, vid?“

Mamka měla pravdu. Vždycky jsem chtěl kocourka. Zeptal jsem se, jestli ho můžu chvíli férovat. Koukal na mě a bylo jasný, že mě miluje.

„Dívej, tati, koťátko.“

„No... moc pěkný,“ řekl tatka a odešel.

To mě trochu vystrašilo. Zeptal jsem se mamky, jestli si kocourka opravdu můžu nechat. A mamka mi zas dala pusku a řekla, že kocourek je teď náš a my jsme jeho.

Krmím Mikeše pribináčkem. Najednou se začne vrtět. Stoupne si a skočí na zem. Počural mi tepláky. Zrovna jde kolem mamka. Ukážu jí, co se stalo. Připadá mi to srandovní a chci to ukázat i tatškovi. Ale mamka mě zadrží a položí si prst na pusku. Tohle se tatškům neříká.

* * *

Já, brácha a jeho kamarád Fanouš jsme skovaný v jednom rozbořeném baráku. Ptám se jich, co tu budem dělat. Fanouš mi prozradí, že sem s bráchou choděj vyvolávat duchy.

„Tak duchy, jo?“ ptám se. „A jak?“

Prej je to jednoduchý. On a brácha budou vyvolávat, zatímco já budu hlídat, jestli sem někdo nejde. Radši bych taky vyvolával, ale brácha mi vysvětlí, že hlídání je důležitý. Bez toho se nedá vyvolávat. Dobře teda. Hlídám u rozkopaný zídky a přitom po očku sleduju ty dva. Ale tohle znám! Můj tatka taky vyvolává duchy. Dokonce několikrát denně. Chci to taky zkusit. Brácha se sice trochu cuká a je na něm vidět, že se mu nechce mě to učit, ale Fanouš ho nakonec přemluví. Vyměníme si s bráchou místa. Fanouš mi podá cigaretu.

„Musíš to natáhnout,“ říká, „ale ne úplně do sebe. To bys začal kašlat.“

Brácha mě od zídky pozoruje. Jsem nervózní. Nechci začít kašlat. Brácha taky nekašlal a já nechci, aby se za mě styděl.

Strčím si cigaretu do pusy a pomalu natáhnou. Potom úplně v klidu vyfouknu.

„Tak běž zas hlídat!“ poručí brácha a vytrhne mi cigaretu z ruky. Poslechnu ho. Jsem se sebou spokojenej. Vyvolal jsem svého prvního ducha a ani se nerozkašlal.

S Radečkem máme rádi akční filmy. On miluje Van Damma, já zas Bruce Leeho. Líbí se mi, jak je mrštněj, silnej a přitom je velkej asi jako my. Vždycky, když někoho nakopne, u toho zavřeští jak rozzuřená kočka.

Chodím na karate, abych byl jako Bruce Lee. Vykopnu vejš, než je moje hlava. Kopu do všeho. Hlavně do křesla a do bráchy.

Karate smím používat jenom v sebeobraně. Když na mě někdo zaútočí, můžu ho kopnout do hlavy. Jinak ne. Po každém tréninku medituju. Když jsme měli medítovat poprvé, tak spousta lidí nevěděla, jak se to dělá. Mistr nám řekl, ať zavřem oči a představíme si padající list. Musíme se na něj co nejvíc soustředit. K tomu ať si představíme, že přes ten list padají další listy. Ale my musíme pořád sledovat ten svůj. Při meditaci se hodně dětí smálo. Mistr je pokaždý napomenul, ale stejně bylo sem tam slyšet hihňání. Některý žáci dokonce ani nemeditovali. Místo toho koukali po ostatních, co měli zavřené oči.

Hrajeme si s Radečkem na pískovišti. Pamatuju si na jednu pani, která když šla kolem, tak nám řekla, ať si nestrkáme písek do pusy, protože do něj čuraj psi. Pošeptal jsem Radečkovi, že už jsem o tom slyšel. A taky jsem slyšel o lidech, který do pískoviště zahrabávají injekční stříkačky.

Z písku stavíme hrady a zámky. Holky dělaj bábovičky a pak nám je dávaj ochutnat. Radeček najde velkej šutr a rozhodne se, že ho zkusí rozbít o kamennou zídku, postavenou kolem pískoviště. Popadne šutr a mrskne ho proti zídce. Když už to dělá asi popátý, nevšimne si, že tam má jeden kluk ruku, a rozdrtí mu šutrem prst. Kluk začne hrozně křičet a běží k paneláku. Radeček brečí a říká, že nechtěl. Sedí na lavičce a nikdo se s ním nebaví. Baví se jen o něm. Jdu za Radečkem a sednu si k němu.

„Táta mě zmlátí,“ fňuká Radeček.

Položím mu ruku kolem ramen.

„Nechci, aby mě mlátil.“

Je mi ho líto. Chci, aby přestal brečet. Tak si vymyslim příběh o nebeském válečníkovi, kterej mu hned začnu vyprávět.

Sylvinky tatka kouká na televizi. Je tam film o dětech, který se narodily postižený. Třeba maj obrovskou bouli na tváři. Nebo jim chybí prsty. Ruce. Nohy. Prej za to může výbuch baráku, kterej se jmenoval Černobyl. V Černobyli se pracovalo s nebezpečněma jedama. Když to bouchlo, dostaly se ty jedy do vzduchu a cestovaly po celým světě. Jedy vypadaly jako obrovská houba. Když se mamky, co čekaly děti, těch jedů nadejchaly, byly pak jejich děti postižený.

„V tom roce, kdy Černobyl vybuchnul, ste se oba narodili,“ řekne nám Sylvinky tatka.

„Na co tu koukáte?“ zeptá se Sylvinky mamka. V ruce drží misku se sušenkama.

„Na Černobyl,“ odpoví jí Sylvinky tatka.

„To se mi ale vůbec nelíbí,“ kroutí hlavou Sylvinky mamka, „běžte si hrát do pokojíčku. Tohle není nic pro vás.“

V pokojíčku si pak se Sylvinkou hrajem na postižený děti. Předstíráme, že nám chybí ruce a nohy. Šmajdáme na koberci po kolenou a děláme: „Pomoc, pomoc...“ Nebo si strčíme ruku do mikiny tak, aby rukáv zůstal prázdněj, a děláme: „Nemám ruku, nemám ruku...“ Nebo si nafukujem tváře, koulíme očima a předstíráme, že nás to hrozně bolí. Jsme děti Černobyli.

Večer nemůžu usnout. Jdu za mamkou a zeptám se jí, proč nejsem postiženej.

„Proč bys měl bejt postiženej?“